

Giendommens Afgifter til Kjøbstadkommunens Rasje. Nu er det klart nok, at der kan tænkes Tilfælde, i hvilke Giendommens Afgifter til Kommunen ikke ere store nok til at rumme baade Rente og Afdrag. Dersom f. Ex. Skatterne af Grundten som hørende til Landdistriktet har været 1 Rd. og den forpøgede Skattebyrde er 4 Rd., saa bliver altsaa Obligationen paa 100 Rd. Forrentningen af den bliver 6 Rd., men jeg ser ikke, hvorledes man kan godtgjøre en Tier 6 Rd. aarlig i en samlet Skattebyrde af 5 Rd., nemlig 1 plus 4 Rd. — En anden ganske ubetydelig Redaktionsændring turde jeg maaske benytte Leiligheden til at henlede Opmærksomheden paa, idet jeg nemlig tror, at det i Slutningen af Vædringsforlaget Nr. 1 rigtigere hedder „og tiltrædes af mindst fornavnte Flertal af Grundeierne“ istedetfor „tiltrædes af fornavnte Flertal af Grundeierne.“ Det er jo imidlertid et blot Redaktionspørgsmaal.

Ordf. Jeg skal tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om jeg efter Udvalgets Formening opfatter § 1 rigtig ved under Udtrykket „Kjøbstad“ i første Linie at indbefatte ikke alene de bebyggede Arealer af Kjøbstæden, men ogsaa Kjøbstadens hele Grund. Det forekommer mig, at Sagen ikke kan opfattes paa anden Maade, men da dette Spørgsmaal dog ved enkelte Leiligheder kan have nogen praktisk Betydning, navnlig hvor der er Tale om Indlemmelse af Landgrund, der ikke støder umiddelbart op til den egentlige Kjøbstadgrund, men ligger i en lille Afstand fra det bebyggede Areal, tror jeg, det var godt, om der fremkom en Udtalelse fra Udvalgets Side med Hensyn til dette Punkt, og om ogsaa den høitærede Minister vilde udtale sin Mening i saa Henseende.

Ordføreren: For strax at bevare det Spørgsmaal, der blev stillet af den sidste ærede Læser, skal jeg bemærke, at det ikke forekommer mig tvivlsomt, at, naar der i Lovforslaget nævnes „Kjøbstad“, kan der derved ikke menes Andet end Kjøbstadkommunen, det vil sige hele den Environ, der hører til Kjøbstaden. Dersom man vilde have gjort nogen Indskrænkning i dette Begreb, maatte det være udtrykkelig udtalt. Vi have ganske vist i forskjellige Tilfælde forskellige Grændser, der betegne den egentlige saakaldte Bygrund lige over for Kjøbstadgrunden; det siges saaledes i Byggeloven af 30te December 1858, at den kun kan komme til Anvendelse paa et af Justitsministeriet nærmere betegnet Areal af selve Byen, og vi have i Loven af 11te Februar 1863 en lignende, men noget vilkaarlig Grændse. Men, naar der som her kun nævnes Kjøbstad og Kjøbstadkommune, forekommer det mig, at der derved maa menes ikke alene den egentlige Kjøbstadgrund, men ogsaa Kjøbstadjorderne. Dersom Lovforslaget skulde være indskrænket til den egentlige Kjøbstad, vilde det i Virkeligheden

flig ikke faae nogen Betydning, fordi Bygrunden egentlig kun omfatter det sammenbyggede Areal, inde i hvilket der vanskeligt kan tænkes at ligge Landdistrikter, hvorimod saadanne ikke saa sjældent flæve sig ind mellem de Jorder, der tilhøre Kjøbstæden. Saaledes har i det Mindste jeg, og jeg tør sige Udvalget, opfattet det. — Naar den ærede 2den Landsdøstingsmand for 9de Kred (Estrup) ikke kunde gaa ind paa Vædringsforlaget under 2, saa er der jo ganske vist noget Tiltalende i den Sætning, han stillede i Spidsen, nemlig at man ved at tvinge en Minoritet af Grundeiere ind under Majoritetens Beslutning begaar en Uret mod denne Minoritet. Men det Samme kan man jo sige er Tilfældet i saa mange andre Forhold. Hele Indholdet af dette Lovforslag er jo bygget paa Majoritetens Beslutning, og man maa jo da ogsaa gaa ud fra, at, naar de to Krediede af de Grundeiere, som oven i Kjøbet ere det halve af Areallet, finde deres Jorder ved at komme ind under Kjøbstæden, saa er den øvrige Krediede, som af andre, maaske hifsnøse Grunde ikke vil være med, under de samme Villkaar som hine. Dersom man vil fordre fuld Majoritet af Grundeiere, behøves Loven jo aldeles ikke, thi saa kommer man tilbage til det gamle, det nuværende Standpunkt. Dette Forhold her er af samme Betsaffenhed som saa mange andre Forhold, hvor Minoriteten maa høre sig for Majoriteten. For at blive ved de kommunale Forhold skal jeg saaledes tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at vi have et noget tilsvarende Forhold i Loven af 6te Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse. Naar en Majoritet i et Sogn ønsker, at Sognet skal skilles fra den Kommune, hvortil det hører, kan Kommunen tvinges til at taale denne Udskillelse, skjøndt det sandsynligvis altid vil være til Tab for den. Naar en Landkommune, der har Skole- og Fattigvæsen fælles med en Kjøbstad, forlanger at blive udførdret af dette Fællesskab, hvilket naturligtvis altid vil være til Tab for Kjøbstæden og til Fordel for Landkommunen, vil det kunne ske, og dertil behøves ikke en Majoritet af to Krediede Stemmer, men kun simpel Majoritet af Landkommunens Beboere; naar de forlange det, kan Ministeren bevilge det. Jeg tror, at det ikke gaar an i saadanne Forhold altid netop at staa paa Mindretallets Ret. Endelig maa jeg endnu gjøre den Betragtning gjældende, at vi her maa huske paa, at der ikke er noget peremptorisk Bud i denne Lov, som siger, at, naar de og de Betingelser ere tilstede, saa skal Regjeringen tilstede Indlemmelsen; det er en fakultativ Myndighed, der er givet Ministeren, og man maa gaa ud fra, at han vil tage alle Forhold i Betragtning og ikke gjøre Uret. Afset fra, hvorledes det i Praxis vil komme til at gaa til, nemlig at alle disse Spørgsmaal ville blive forhandlede forud underhaanden, saaledes at der i Almindelighed vil være kommet en Slags Enighed tilstede, og at,